לעיל יג.. ב) ועי׳ מל״מ

זר ואוגן. הא דלא תנא בעל מום ושתויי יין ופרועי ראש יהו משום דכתיב בהן חילול בהדיא º: מבול יום. אח"כ תני טמא א א מיי׳ פ״ט מהל׳ ביאת

א מייי פייט מהל' מאת מקדם הלכה או הלכה טו:
ב ב מיי פייב שם הלכה ו ו
ופייט הלכה טו:
ג ג מיי פייד שם הלכה די
ופייט הלכה טו:
ד ד מיי פייד שם הלכה די
תקדם הלכה ה' בילה
הלכה ד הן ופייט הטייו:
הלכה ד הן ופייט הטייו:
הלכה ד הן ופייט הטייו:
הלכה ד ופייט מהל' מאת
הלכה ד ופייט מהל' מאת
מקדם הלכה ד ופייט מהל' מאת

מקדש הלכה ט"ו: מיי' פ"ה מהל' התקש הכנה עייה.

ו מיי פייה מהלי ביאת
מקדש הלכה א ופייע
העייו:
העייו:

ז מיי פיין שם הלכה ח ופייע

הלכה ט"ו: הלכה ט"ו: ח ח מיי פ"ד שם הלכה א ופ"ט הלכה ט"ו: ט י מיי פ"ה שם הלכה ז ופ"ט הט"ו ועי א"ח סימן לח סעיף ד: ב מיי' פ"ה שם הלכה יח

ופ"ע הלכה עו: ל מיי פ"ו מהלכות ביחת מקדש ה"א:

תורה אור השלם

 דַבֶּר אֶל אִהַרֹן וְאֶל בְּנְיוּ וְינְּזְרוּ מִקְּדְשֵׁי בְנֵי יִשְׂרָאֵל וְלֹא יְחַלְלוּ אֶת שֵׁם קְדְשִׁי אֲשֶׁר הַם יְחַלְלוּ אֶת שֵׁם קְדְשִׁי אֲשֶׁר הַם מֶקְדּשִׁים לִי אֲנִי יְהֹוְה: מיקְדּשִׁים לִי אֲנִי יְהֹוְה: ויקרא כב, ב

מוסף רש"י אובן. שמתו מוטל לפניו, כדאמרינן בשחיטת קדשים בפרק טבול יום איזהו אונן כל זמן שלא נקבר (פטחים צב). ובמכומי זי: נקבר (פטחים צב). ובמכומי זי: פירכו"י לוען, זים מיתת מתו. [וע"ע ברכות טו: ד"ה קסבר. נוקמן ק: ד"ה ולמתיתה, ועי" טו"א תנונה כ' ע"א]: עומד על גבי כלים. דמנא דני ר"י בי גבי לא החיל וכלים מקדשת וכלי שרת מקדשת, מה כלי שרת לה יהא דבר חולץ בינו ובין כלי שרת אף רלפה לא יהא דבר חולץ בינו לבין הרלפה (יווש זות). ובעירובין קד עיא גבי מלח ע"ג הככש פרש"י, הא קא הוי חלילה בין רגליהם לכבש וחלילה כי האי גוונא פסולה, דתנן הומים כי החי בותם פסום, דעק כל הזבחים וכר ועומד ע"ג כלי פסול: עומד ע"ג כלים. עומד על הכלי או ע"ג רגל חבירו פסול דבעינן לעמוד לשרת ואין זה דבעינן לעמוד לשרת ואין זה עמילה (פחחים חה:) ובעובדי עמיקה (פטווים טוה) ובעובדי כוכבים בין בשוגג ובין במזיד. עכו"ס שאלח קרצנו ונטמא הדס, דאמרינן נפרק אלו מנחות איש איש מצית ישראל אשר יקריב קרבנו מה ת"ל לרבות את העכו"ם שנודרין נדרים ונדבות כישראל לא הורצה. דכתיב והיה על מלחו תמיד לרלון להם

שימה מקובצת

אלא כשהכניםו וחזר והוציאו וחזר והכניםו. וחדרי בי. ופ"ה אי תניא דמודה ר״ם, תנים, ואין מחלוקת בין ר״ם ומ״ק אלא אדאבוה קאי ופליג. ומעיקרא ס״ד דמ״ק פסיל בחולכה כה"ג] מדלא מפרש מידי, ור"א בא ינסייבן מולמו מפכט מדיי, ודים כם למטוק מבדבר. ולם מס ס"ד שכל לפרש דברי רכנן דפליני עליה דר"ש (מהר־פ דיה):ומחוםר בפורים. וא"מ מדקאמר מחוסר כפורים מחלל עבודה, כ"ש טבודיי דבעי הערב שמש נמי ומחוסר כפרה. וי"ל דטבו"י מיירי בטבו"י דשרו

(דף ד:) ועוד לי איכא תנא דמרבי ליה לערל כי טמא ומיהו סוגיא דגמ׳ דלא כוותיה מדמלרכי ליה תרי קראי וכי תימא דאנטריך לערל בקרבן נבור דאילו טמא שרי דהא יש כי מרבי בוב בוב יטמא היינו בוב י ומצורע דמההוא קרא דריש דכתיב איש איש מורע אהרן והוא לרוע או זב ואותה טומאה לא הותרה בלבור:

בפרק הערל (יבמות דף ע.) ובחגיגה

ואין לריך לומר זו קתני ומשום דאיכא תרי קראי תני תרוייהו והא

דלא תני טמא ברישא דניחא ליה למיתני טמא בהדי ערל כדאשכחן

אלא למעומי עובדי כוכבים השתא ציץ לא מרצה. הקשה הרנ רבי יום טוב דהכא משמע דהאי בני ישראל לא אתא למעוטי עובדי כוכבים ולקמן אמרינן בפרק ב"ש (דף מה.) קדשי עובדי כוכבים אין חייבין עליהם משום נותר דילפינן חילול כאו מטומאה ובטומאה כתיב בני ישראל ולא עובדי כוכבים ואין לומר דמבני ישראל דכתיב גבי אכילת קודש בטומאה הדריש שזהו פסוק שני לו בפרשת אמור אל הכהנים דלא משמע הכי בתורת כהנים ובריש תמורה (דף ג.) דמייתי התם בהדיא קרא דוינזרו ועוד דגבי וינזרו כתיב חילול ולא גבי אכילת קודש בטומאה וי"ל דקרא דויטרו מיירי בכל שימוש בין בכהן טמא ששימש בין בזר ששימש וגם איירי בכל טומאה בין באכילת קדשים בטומאה בין בטמא ששימש ופשיטא ליה דלמעוטי קדשי עובדי כוכבים מאכילה בטומאה לחודיה לא אתא דמבני ישראל דכתיב בתריה גבי אכילה בטומאה נפקא ואתא למידרש זר מבני ישראל ולא יחללו ובאכילת בב טומאה דכתיב הכא לאשמועינן דכתיב ביה חילול לאגמורי אנותר וא"ת א"כ במכות (דף יד:) מי ובשבועות (דף ז.) ובפרק הערל (יבמות דף עה.) אמאי דחק ר' יוחנן בו אוהרה לאכילת

קודש בטומאה תיפוק לן מהכא ויש לומר משום דהאי קרא הוי לאו שבכללות דאתא נמי לטמא ששימש

מיהו קשה בפרק אלו הן הנשרפין (סנהדרין דף פג.) דיליף טמא ששימש במיתה מחילול חילול מתרומה ופריך לילף חילול חילול מנותר דבכרת ולא במיתה ומשני חילול דרבים עדיף ולא יחללו מלא יחללו אבל נותר כתיב 0 כי את קדש ה' חילל בל' יחיד והשתא אכתי הוה ליה למילף מאכילת טומאה דבכרת דבהאי קרא גופיה ועוד כיון דמחד קרא נפקי נקיש חילול דשימוש לחילול דאכילה ועוד דלקמן שילהי פ׳ ביח שמאי (דף מו.) אמרינן ולא יחללו בשני חלולין הכתוב מדבר אחד פסול נותר ואחד

לא הורצה במומאה ₪ קרב אלא הכי קאמר וינזרו מקדשי בני ישראל ולא יחללו ₪ דבי רבי ישמעאל תנא אתיא בק"ו מבעל מום ₪ מה בעל מום שאוכל לאם עבר חילל

לאמטוייה אמר ליה רב ירמיה או לרב אשי הכי

אמר רב ירמיה מדיפתי הא צריך לאמטוייה

אומר המהלך במקום שצריך להלך מחשבה פוסלת מקום שאין צריך להלך אין מחשבה פוסלת ואמר רבא הכל מודים קבלו בחוץ

והכניסו בפנים זהו הילוך שצריך להלך קבלו

בפנים והוציאו לחוץ זהו הילוך שאין צריך

להלך סלא נחלקו אלא כשהכניםו וחזר

והוציאום מר סבר הא צריך לאמטוייה ומ"ם

לאו כהילוך הצריך לעבודה דמי איתיביה

אביי ר"א אומר המהלך מקום שצריך להלך

מחשבה פוסלת כיצד קבלו בחוץ והכניסו

לפנים זהו הילוך שצריך להלך קבלו בפנים והוציאו לחוץ זהו הילוך שאין צריך לילך והא יו חזר והכניםו הילוך שצריך להלך הוא

א"ל יאי תניא תניא:

הדרן עלך כל הובחים

בל יי הובחים (י) שקבלו דמן אור יאונן ימבול

שלא רחץ ידים ורגלים סיערל חממא יושב

יעומד על גבי כלים על גבי בהמה "על גבי

רגלי חברו פסל ∞יקבל בשמאל פסל ר"ש

יום יומחוסר כפורים יומחוסר בגדים יו

מחלוקת רבי ואליעזר ורבגן

מכשיר: גבו׳ זר מנלן דתני לוי ידבר אל אהרן כהנים מלהקריבו בטומאה: קרבן נשים בטומחה קרב. בתמיה וכי יש ואל בניו לאמר 🗈 וינזרו מקדשי בני ישראל כח בקרבן נשים לדחות הטומחה: וגו' בני ישראל ח למעומי מאי אילימא למעומי אלא למעוטי קרבן עובדי כוכבים. נשים קרבן נשים במומאה קרב אלא זו למעומי עובד כוכבים ששילח עולתו ביו כדתניא עובדי כוכבים השתא ציץ לא מרצה דאמר בהכל שוחטין (חולין יג:) איש איש מר יובעובדי כוכבים בין בשוגג בין במזיד לרבות את העובדי כוכבים שנודרים נדרים ונדבות כישראל: השתא לין לא מרלה. על טומאת עולין שבקרבנו כגון נטמא הדם או החלב כדרך שמרנה על של ישראל: דאמר מר. במנחות בהקומן רבה (דף כה.): לא

הא לריך לאמטוייה. דקאמרת לאחשובה עבודה מהאי טעס.

מחלוקת ר' אליעזר ורבנן (ד) במתני': בחוץ. להלן מן המזבח והכניסו בפנים ז ללד המובח: והוליאו לחוץ. כלומר ריחקו מן המובח. הנך

חוץ ופנים כולהו בעזרה: הא לריך לאמטוייה. לכשיחזור יו ויקריבנו

רתנן ר"א (ל

ללד המובח אם תהא אותה הולכה

במחשבה פסולה יבו: לאו כהילוך הלריד

לעבודה דמי. הואיל ושלא לצורך הוציאו

על יו חנם הולרך לחזור ולהכניסו: אי

תניא. דמודה בה ר' אליעור תניא

ואין מחלוקת בין ר"א לת"ק דו אלא

אר"ש אבוה קאי ופליג:

הדרן עלך כל הזבחים

בל הובחים. אונן. כל זמן שלח

נקבר המת: טבול יום. דשרן

ודמת ושאר טומאות שלא הולרכו

לקרבן: מחוסר כפורים. זב ומלורע

שטבלו והעריב שמשן ולא הביאו

כפרתן: מחוסר בגדים. כהן גדול

ששימש בפחות משמונה וכהן הדיוט

בפחות מד': ושלה רחן ידים ורגלים.

מן הכיור: ערל. כהן שמתו אחיו

מחמת מילה ה: יושב או עומד על גבי

כלים. שיש חלילה בין רגליו לרלפה.

וכולהו יליף בגמ' דפסלי בעבודה:

גבו' וינורו מקדשי וגו'. גבי מקריבים

בטומאה כתיב דסמיך ליה כל איש

אשר יקרב מכל זרעכם: (למעוטי

מאי) בני ישראל למעועי מאי.

קרבן של מי הוא ממעט מלהזהיר כהנים

על הטומחה: חילימח למעוטי בנות

ישראל. קרבן נשים שלא החהרו

הורלה. דכתיב לרלון להם [שמות כח] ולא לעובדי כוכבים: בעומאת הגוף יהא קרב. בתמיה. והלא [אפילו] אלל קרבן יחיד דישראל לא נדחת: אלא הכי קאמר וינורו מקדשי. יתרחקו בטומאה יו מכל קדשים:

בני ישראל לא יחללו. והזרים אף הם ינזרו כדי שלא יחללום לימד על זר שעבד שחילל את הקדשים ופסלם: בעל מום שאוכל. את קדשי קדשים דכתיב (ויקרא כא) מקדשי הקדשים ומן הקדשים יאכל: אם עבד חינל. דכתיב מום בו ולא יחלל את מקדשי (שם):

פסול טומאה ומקשי אהדדי אם כן בנותר נמי איכא חילול דרבים ולא יחללו וי״ל דיליף טמא ששימש במיתה מחילול דכתיב בתרומה גבי מיתה ומתו בו כי יחללוהוֹ [ויקרא כב] ופריך נילף כרת מחילול דנותר דכתיב גבי כרת כי את קדש ה׳ חלל ונכרתה ולכך משני היינו חילול דיחיד אבל לא יחללו דקרא דוינזרו אע"ג דמיירי בטמא שאכל וגם בנותר ההוא חילול לא כמיב עונש בהדיה. ז"ה עיקר ברו"ך. ועוד י"ל דבהאי קרא דלא יחללו משמע טמא ששימש וזר ששימש ואכילת קודש ונותר ולא ידעינן להי מינייהו נקיש אי לזר דבמיתה או לאכילת קודש ונותר דבכרת לכך לריך ג״ש ומיהו קשה לתנא דבי ר׳ ישמעאל דלא נפקא לן זר מהאי קרא ועוד קשה אדנפקא לן ליה כיו בעל מום ששימש במיתה מטמא ששימש נילף מאכילת קודש דבכרת וחילול דרבים בחו וקשה לרבינו זפ״ל דלקמן (דף מה.) דיליף דאין חייבין על קדשי עובדי כוכבים על עון דנותר דיליף מחילול חילול דטומאה דכתיב בני ישראל ולא עובדי כוכבים הלא ההוא קרא גופיה בנותר מישמעי כדתני לוי בשני חילולין הכתוב מדבר ועוד קשה לי מנלן ללוי דדריש שני חילולין חילול נותר וחילול טומאה הלא לוי גופיה בשמעתין מוקי לקרא בשני חילולין אחריני חילול טומאה וחילול זרות י"ל כיון דטומאה וזרות כתיב בקרא אפילו לא כתיב אלא חד חילול ממילא הוה קאי אתרוייהו ותימה לי הא אנטריך חילול לשון רבים לאגמורי מיתה בטמא ששימש פרק הנשרפין (סנהדרין דף פג.). ברו"ך:

אתיא בקד וחומר מבעד מום. מיושב שאוכל לא מלי למילף דמה ליושב שכן פסול לעדות כדקאמר בסמוך וממחוסר בגדים ושלא רחוץ ידים ורגלים נמי דהני לא פסלי אלא 🕫 מטעם זרות אבל קשה דנילף בק"ו משחויי יין (דלקמן) ופרועי ראש 🌣 (ועומד על גבי כלים) ביו [וייל] דלא קשיא מידי משחויי יון דלקמן [מ:] מפיק שחויי יין דחילל מחוקה חוקה ממחוסר בגדים ומחוסר בגדים לא נפקא לן דחילל אלא מטעם דורות וזר אכתי לא קמ"ל וגם מפרועי ראש לא קשיא מידי דשילהי פרק שני דסנהדרין (דף כב:) אמרינן דפרועי ראש למיתה גמירי אבל למיחל לא גמירי ואפילו למאן דאמר התם דמחלל היינו משום דאימקש לשחויי יין דמחלי מטעם זרות ול"ע אמאי לא יליף מק"ו דיושב דאינו במיתה וגם זר דאינו במיתה בקבלה לפי 🕫 שאינה עבודה תמה ומחללי כל שכן פרועי ראש דבמיתה דמחללי. ברו"ך:

וייל דטבויי מיירי בטבויי דשרן
האל המור בשנה מיירי בטרה מייר מור שור שור שור שור שורשה בון מיבות המוקפות בשנה מיירי של המור שורשה בון מיבות המוקפות בשנה מיירי של המי של של של של של של של של המי של של בפנים והוליאו המייר של המי של של של המי של של המי של המי של של המי של של המי של של המי המו של המי של המ באם ועומד ע"ג כלים ע"כ וחוח׳ חיצוויות ח"רו

 קולי מניית מהלי פסה"מ הלכה טן.,
 נשבת קטו: וש"נ].,
 סנהדרין פג. [מנחות ו:],
 נעי תוס' לקמן כב: ד"ה ערלן, ו) יומא נח., ז) נעי׳ תוס׳ לקמן קי. ד"ה מין במינון, מ) נלקמן מה: מנחות כה.], ט) [נועי היטב חוס' מנחות וה.],) [ועי היטב חוס' מנחות וה.] ל״ה שהתלון, כ) שם ושם ולקמז כב: ל) וביבמות ותגיגה שסו.. לב:, ס" [פינתות והגיה: סט]., מ) ל"מ שם ואיתא לקמן לג:, () ויקרא יט, ס) לקמן יז:, () צ"ק מ"ד, ס" יומא כד.

הגהות הב״ח

 (ל) גמ' מחלוקת רכי אלעזר
 כל"ל וכן כסמוך וכרש"י:
 (כ) במשנה כל הזכחים שקבל רמן זר אונן טבול יום מחוםו (ד) רש"י ד"ה הא לריך וכו׳ במתני' הוא הס"ד:

שינויי נוסחאות א] בכתה"י ובש"מ רבינא לרב

אן ככתי דכם מדביב דב אשי: ב] כ"ל נוסף וחזר והכניסו (גליון), ל"ל לא נחלקו אלא בשהוציאו וחזר והכניסו (מ"ב ורא"ט). וכן הגיה המל"מ פי"ג מפסה"מ ה"ט ע"ש. ועי פי"ג מפסה תי א ע ב... רש"ש ותו"ק דמרש"י משמע להדיא דגרס כלפנינו. וע' קר"א: להדית דגרס נכפנינו. וע' קפ"ית: ג] מיכת והא נמחק (ש"ח). והממשך וחזר והכניסו כו' הוא ג"כ מדבכי ר"א, ומיושב קו' קר"א, ובכתה"י ודפ"י ופריד הא בלי וא"ו: ד] בפי' המשניות להרמב"ם איתא מחוסר בגדים קודם מחוסר כפורים [וכ"ה בד"י], וכן משמע מדפי הגמ' מחוסר בגדים בדף יז ומחוסר לנחותר בגדים כדף יו ונחותר כפורים בדף יע (הגרייב). והתוי"ע כתב דהגי שלנו גר' יותר. ועי' רש"ש: ה] תיבת לאמר ליתל בכל כתה"י ודפה"י, . ישתרכב בטעות: ו] תיבות בני שראל, ליתא בכי"ר ופרי"ד, וכן מחקן הש"מ וע' רש"י: ז] ואלא (כי"צ): ח] נ"ח בטומאת הגוף יהא קרב (כי״ק וכ״ה ברש״י): מ] ננ״ל נוסף לימד על זר שעבד שחילל (גליון): שעבו שוויכל (גליון). י] ככתה"י וש"מ בפנים כלומר ין נכתה״י וש״ת בפנים כלומר קרבו לצד המזבח הס״ד ומה״ד קיבלו בפנים והוציאו: יאן נכי״פ שיחזור. כ״ל לאמטיה לחזור ולהכניסה לעד המזבח לרישוחור לכשיחזור המזבח ייקריבנו למזבח אם תהא כו׳ (וימףיבנו למזבה אם תהא כו: (נימרי): יב] ככמה"י פוסלת. (מ"מ"): יב] ועל סולה פסול (מ"מ"): יב] ועל תכם (מתח"): יר] ("ל ות"ק אלא אדר" שמעון קאי ופליג. ויס"ד (כי"). ("ל לת"ק בחזר ויס"ד (כי"). ("ל לת"ק בחזר ויס"ד (כי"). ("ל לת"ק בחזר ויס"): "ל לת"ק בחזר ויס"ל (כי"). ("ל לת"ק בחזר ויס"): "ל לת"ק בחזר ויס"ל ויס"ל ויס"ל לת"ק בחזר ויס"ל והטמיל (כייי) ליט לתייק בחדר והכניסו אלא ר' אלעזר אדר"ש אבוה קאי ופליג דר"ש קאמר דאין מחשבה פוסלת בהילוך כלל (מלא"ש בשם הרב"א ז"ל וע"ש. וכעי"ז בשמכ"י ומ"כ). [**לפי כי"י דל"ג אבוה לתי עפיר** קוי דע"ד אבוה חמי שפיר (דע"ד אבוה חמי שפיר (דע"ד): פון ככי"י וכד"ו אימא מה שבסוגר"ים, אך בכי"פ לימא, וע' אומ ו: פון עולתו לעזרה ("ש"מ): יון בטומאתן (בתה"י (ישים). יון בטוכאהן (כוחדים): יחן הליק מחק מחק מיבות ופרועי ראש. ולזינו מוכרח לפי המבולר מדבריהם בקוף העמ' עי"ש (רש"ש). וכ"ל קר"ל ע"ש. וע"ע טה"ק שהאריך: ישן 5"ל (נ"מ) הא (נ"מ): כן 5"ל כדב (נ"מ): כאן חילול הילול כנדל"ל: בבן ואכילת קודש בטומאה כבן ואכילת קודש בטומאה כתיב הכא לאשמועינן דאית כתיב הכא לאשמועינן דאית ביה חילול לאגמורי כנ"ל (ש"מ): כגן ר׳ יוחנן ורשב"ל (ש"ו). כגן רי יוזבן ורשב"ל לאשכוחי אזהרה כל"ל (ש"ח): בד] מינת ליה נמחק (כ"ב): בה] מינות וחילול דרבים חין להם הכנה, דמלי בעו התוס' מה 'עו"ש): בו] מיבות המוקפות